

statning; ja, man har udtryffeligen henviist til Grundlovens § 87. Nu kan vistnok Ingen mere end jeg mene, at man bør holde Eiendomsrettens Ukrænkelighed i Hævd — men kan Eiendomsbegrebet ligesvem anvendes paa „Eiendom af Slaver?“ — Eiendomsrettens Paaberaabelse for Slavebesiddelsen, som man kalder det, forekommer mig at indeholde en indre Modsigelse. Eiendomsretten har sit Fundament i Personligheden; thi, uden at være i betrygget Besiddelse af den Eiendom, som man erhverver, uden at kunne lade den gaae i Arv til sin Affom og til sin Slægt, og uden at have den frie Dispositionsret over den, savner man Garantien for sine personlige Kræfters størst mulige Udvikling — uden Eiendomsret har jeg ikke den fuldstændige Brug af min Personlighed. Men, naar Eiendomsretten er begrundet i Personligheden, eller, naar den overalt finder Anerkendelse for Personlighedens Skyld, saa maa det ogsaa være klart, at Eiendom over en anden Personlighed er en Utling (Hør!). Jeg kan ikke besidde nogen anden Personlighed, fordi jeg derved tilintetgjør denne anden Personligheds hele Væsen og ophæver Grundbestingelsen for denne Personligheds Udvikling, og det er derfor, at jeg er overbevist om, som jeg tillod mig at sige, at Eiendomsrettens Paakaldelse for at ville tage Besiddelsen over en Slave i Hævd indeholder en indre Modsigelse (Hør!). At sammenligne Besiddelsen over Slaver med al anden erhvervet Besiddelse kan kun skee, naar man stiller sig paa et Standpunkt, som jeg virkelig ikke kan betegne anderledes end værende udenfor den europæiske Civilisation, og, naar man har tilladt Besiddelse af Slaver, saa kan det kun betragtes som en Abnormitet, som en i Bankundigheds Skjød oprunden og i Tidernes Løb taalt Anomalie af en bestaaende Retstilstand. En anden Grundsaetning, som man har paaberaabt sig for at godtgjøre, at man havde et Krav paa Erstatning, er den, som det hedder i det ene Andragende, at Retfærdigheden fordrer, at et paa denne som paa anden Maade opstaaet særegt Tab for en Landsdeel skal fordeles ligeligen paa alle Statsborgere. Jeg skal ikke her gaae dybt ind paa det coloniale Forhold,

men, uagtet jeg troer, at det kan opfattes saaledes, at man undervurderer Coloniernes Betydning, som man ved en anden Sag her har seet Exempel paa, saaledes troer jeg, at man paa den anden Side kan opfatte det saaledes, at man overvurderer dem. I Colonierne har man aldrig betragtet sig selv som Statsborgere i den Forstand, at man skulde dele Held og Uheld, gode og ulykkelige Omstændigheder med Moberlandets Statsborgere. Der har i dette Aarhundrede ramt Danmark flere almindelige Ulykker, hvort Colonierne ikke have baaaret de samme Lyngder, ikke have bidraget efter det Princip, som de nu selv paakalder som et Retfærdighedsprincip. Der har end ikke i den allerfænestede Tid været Tale om nogen Krigsfatts Indførelse i Colonierne, ligesaa lidt som i 1801 og i 1807 og ved andre Leiligheder, hvor alle andre Statsdele maatte bidrage til de almindelige Statsulykkers Afhjælpning; efterat de havde ramt Staten, ere Coloniernes Beboere slet ikke fremtraadte som Statsborgere. Jeg har troet, at det var nødvendigt blot at antyde, at disse Principer, som man endog har paaberaabt sig paa en meget høitidelig Maade, virkelig ikke fortjene at tillægges nogen Vægt under de særegne Forhold, som her finde Sted.

Jeg skal nu tillade mig at gaae over til at antyde, hvorfor jeg beklager, at denne Sag allerede nu er kommen frem til Omhandling her, og hvorfor det efter mine Anskuelse havde været bedre, om den strax var gaaet til Comitee, hvor de Oplysninger, som man nu savner, langt lettere kunde have været fremstaaede, og hvorfor jeg idetmindste troer, at man ikke kan udtale nogen bestemt Mening i denne Sag, førend disse Oplysninger foreligge. — Det forekommer mig nemlig indlysende, at, hvad der her foreligger, hvoraf det skulde fremgaae, hvorvidt Villighed indtil en vis Grad taler for den forlangte Godtgjorelses Indrømmelse, kun er overordentligt svagt og egentlig ikke oplyser Noget, fordi de Actstykker, hvorpaa man i Særdeleshed skulde begrunde sin Anskuelse, modsig hinanden, og der er udbredt en vis Dunkelhed endog over deres Oprindelse. Det er nemlig især en Fremstilling af Gouvernementet paa St. Croix og en Erklæring af Plantageinspecteuren, der her skulle